

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krome; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 38.

V KRANJU, 19. velikega srpana 1905.

I. leto.

Rojaki!

Vaša požrtvovalnost je omogočila podpisnemu odboru postaviti na najlepšem ljubljanskem trgu najgenijalnemu našemu pesniku **dr. Francetu Prešernu** dostojen spomenik po osnutku mojstra Ivana Zajca. Ta spomenik se bode ob navzočnosti mnogoštevilnih slovanskih gostov slovesno odkril

v nedeljo, dne 10. septembra t. l.

Rojaki!

Podpisani odbor za trdno pričakuje, da se slavnosti odkritja Prešernovega spomenika udeležite kar najštevilneje. Saj ima ta slovesnost pomeniti poklonstvo manom duševnega velikana, kakršni se redko porajajo na svet; s kakršnim se ima torej temveč povoda ponašati mali slovenski narod, ki v dr. Francetu Prešernu ne slavi samo svojega velikana pesnika, temveč tudi preroka in političnega navduševalca.

Ne pozabimo, da nam je v trenutkih največjega pritiska, ko mu je krvavele srce zaradi brezpravnosti slovenskega naroda, zaklical Prešeren poln preoškega duha, „da se vremena bodo nam zjasnila“ in da je s plameječimi besedami načrtal pravec vsej naši politiki, ko je s povzdignjenim srcem zapel, da „največ sveta otrokom sliši Slave“.

Rojaki!

Temu pesniku torej odkrijemo spomenik dne 10. septembra t. l. spomenik v takih razmerah, kakor ga slovenski narod ni še postavljal in ga bržkone tudi postavljati ne bode.

Podpisani odbor nikogar izmed Slovencev ne bode posebej vabil k slavnosti odkritja; zdelo bi se mu to razžaljivo, ker vé, da se vsak rodoljub zaveda, kaj je dolžan spominu Prešernovemu.

Vabljeni ste torej tem potom vsi vkup in vsak posebej; vabljeni zlasti društva, o katerih je želeti, da se udeležijo slavnosti z zastavami.

Da bode pa mogoče glede slavnostnega sprevoda ukreniti vse potrebno, naj blagovole društva, ki se slavnosti udeležijo z zastavami, naznaniti to sopodpisnemu odborovemu tajniku najkasneje do 8. septembra t. l.

V Ljubljani, dne 2. avgusta 1905.

V imenu odbora za postavljanje Prešernovega spomenika:

Ivan Hribar
mestni župan
predsednik.

Fran Trdina
mestni knjigovodja
tajnik.

Sokolsko delo in delo klerikalno-nemškutarske klike na Jesenicah.

Edino, kar bi storil za nje, bi bilo, da bi jih potrebil z zemlje, da bi ne imelo življenje radi njih mrkega lica.

Nietzsche = Antichrist.

Te besede velikega modernega misleca so nam prišle na misel, ko smo prečitali umazano pisarenje o sokolski slavnosti tiste slovenske stranke, ki bije svoj boj v znamenju nazadnjaštva in najskrajnejšega svetohlinstva. Poglavje o kulturi so napisali ljudje, ki so bili vedno največja ovira nevzdržno prodirajoči kulturi. Pred kratkim so še pisali najpodlejše članke o prirediteljih Prešernove slavnosti ter tako polnili predale zagriznjene nemško-nacionalnega „Grazer Tagblatt“, a danes se zgražajo nad nami, ker smo jih nazivali z edino primernimi pridevki. Sovražniki vsega, kar bi utegnilo prebuditi ljudsko maso ter jo dvigniti na višjo duševno stopinjo, da bi začela sama misliti in sama delati brez sebičnih nazadnjaških voditeljev, so hoteli umazati tudi nad vse pričakovane sijajno uspelo sokolsko slavnost na Jesenicah. Njih sklep je bil jasen: ljudstvo moramo prepričati, da je sokolsko delo ničvredno, ker služi strankarskim namenom in baje prikriva svoje prave nakane. Prišlo je

PODLISTEK.

Na Golico!

Potopisne črtice iz Karavank. Dalje.

Od sedla vodi lepa in varna steza ves čas po robu do najvišje točke. Očarani od razgleda na obe strani skoro ne opazimo, kdaj se postavi pred nas lična stavba: Kadičnikova koč, ki kraljuje zdaj kot prva slovenska planinska koč na vrhuncu, — odprta in dobrodošla vsem, ki so „dobre volje“. Zadovoljno in veselega srca raztegemo po skoro štiriurni hoji z Jesenic v koč svoje trudne ude in skoro se čutimo kakor doma . . .

Potem pa je prva stvar, da premostimo toliko slavljeni razgled. Da, ta krasen razgled, ta velikanski okvir, ki oklepa toliko raznobojnih slik, na eni strani malodane celo koroško z njenimi slavnimi jezери, na drugi pa našo ljubljeno Krajsko z vsemi raznolikimi vrhovi, — od najdivnejših sten in grebenov naših gorskih orjakov doli do

Sokolstvo zmagoslavno na Jesenice, zastopano po mladem in čilem slovenskem zrodu, ljudstvo je videlo in v njem se je mahoma porodila sodba, ki instinktivno loči pravo od nepravega, dobro od slabega. V svojem brezupnem boju proti nam skušate še vedno ljudem s plitvimi frazami zaslepiti oči. Eno leto trdega boja, v katerem ste nas napadali na prav zverinski način smo prestali in danes lahko brez bojzani povemo, da gledamo veselih oči v bodočnost, ker smo si priborili pravico do življenja in boste morali morda sedaj vi skrbeti za svoj — obstanek. Naše vrste se množe dannadan, a vi ste še vedno na istem stališču in kdor ne napreduje, ta — nazaduje. Kdor je pogledal v nedeljo naše čile vrste, je moral uvideti, da delamo nesebično za duševno in telesno probujanje dragega nam naroda ter da se res „odvrčamo od teme, od črne noči nevednosti in blodenj in potapljammo svojega duha edino v jasnih valovih prosvete in resnice“. Telovadba je toraj Sokolu le sredstvo, s katerim zbira okrog sebe mlade ljudi, da se odvrčajo „od teme“, to je po domače — krepijo se telesno, da bode vsled tega njih duh čil in svobodomislen brez vsakršnih predsodkov, ker le na tak način vzgojimo narodu samostojno mislečih ljudi, dvigamo maso, ki bo res stremila za „prosveto in resnico“.

Gospoda izdajalska, pokažite nam kako mi demoraliziramo ljudstvo, dokažite nam to! Kdaj smo še mi zabranjevali mladim fantom hoditi ob nedeljah v cerkev ali jim sploh drugače delali ovir v verskem oziru? Razloček med vami in nami je le ta, da je naše delovanje odkrito, vi pa delate s hinavščino in ni čuda, da morate potem pred javnostjo braniti svojo „Sodomo in Gomoro“. Tukaj, gospoda, je vaša Ahilejeva peta, poglejte svoj mladež, ki ste ga zbirali okrog sebe, da je brez ovir hitel v naročje duševne in telesne propasti. Sokol je na Slovenskem edina društvena organizacija, ki je v narodnem oziru neomadeževana in tudi ne služi kaki stranki. In ker se ta Sokol neče udiinjati klerikalni stranki in špeciijelno na Jesenice noče stopicati za tukajšnjimi klerikalnimi nemškutarji — zato ga napadate. A vsi ti napadi nas ne zadenejo, am-

ljubkega gričevja vinorodne Dolenjske in temnega, gozdnatega predkraškega gorovja, izza katerega gledajo stari goli čuvaji Notranjske s sivih kraških pleš . . . Oko nam bega okoli na vse strani ter išče najbolj znanih, najmarkantnejših točk, da se orijentira. Ustavi se nam predvsem ob častiti glavi otca Triglava, ki se nam nikjer ne predočuje tako krasno v vsem svojem divjem veličanstvu, obdan od mogočih svojih vazalov, kakor z Golice. Ves zamaknjen zreš vanj, in oko ti je kakor prikovano nanj in v te globoke doline, ki segajo v njegovo osrčje: Krmo, Kot in Vrata; — dobro in jasno jih razločujemo po njihovih sencah. In od Triglava na desno in levo cela ta falanga vrhov in Julijskih Alp — kdo bi jih našteval! Naši stari znanci so: Rjovina, Razor, Cmir, Mangart, oba Spika r. dr. Čez Pokluko in zelene planine okoli Bleda nam vzplava pogled na ono lepo, sicer ne posebno slikovito vrsto Julijskih Alp, spajajočih se v malo značilen gorski greben. V njem opazimo našo ljubo znanko Črno prst sredi drugih bolj in manj

pak gredo preko nas in mi imamo trdno zavest, da v boju za sveto stvar tudi — zmagujemo. V trenutku, ko je bil na Jesenicah ustanovljen Sokol, je napočila v narodnostnem življenju popolnoma druga doba. Klerikalna stranka je imela vso delavsko organizacijo v rokah, a za probujanje narodnosti je storila toliko kot — nič. Šlo se jim je edino za to, da so izrabljali delavstvo ter ga — po domače rečeno — vodili za nos. Isto se vrši še danes, samo da delavstvo vedno treznejše misli. Kaj je storil pri nas župnik Šinkovec in kaj je napravil Zabukovec!? Strankarska klerikalna politika se je tirala strastno in se ni pri tem oziralo na to, kaj počno Nemci. Nemški vpliv je rastel dannadan, našemu narodnostnemu življenju je bila že — enajsta ura, a ti politični „voditelji“ se tega niso hoteli zavedati, saj je vse glupo drlo za njim čez trn in drn. S sokolstvom je prišel na Jesenice drug političen tok, to je klerikalno kliko bolelo in začeli so nas napadati na vseh koncih in ker njih nizkotno početje ni vse nič pomagalo, šli so v svoji brezupni jezi tako daleč, da so se zvezali z našimi najhujšimi sovražniki — Nemci. Od tistega dne, ko je stopila ta najodločnejše obsodbe vredna zveza na dan, je tudi nastal med nami in klerikalno strujo na Jesenicah — nepremostljiv prepad. In če danes Janez Zabukovec še tako vpije v „Slovenca“, da mi delamo spor v občini, nas to ne premoti, ker sedaj le predobro vemo, kakšni so ti politični veterinjaki, ki gredo le za tistim, ki ima denar, ne oziraje se na to, če je ta denar — nemški. Ako se danes bojujemo proti klerikalni stranki na Jesenicah, pomeni to, da se bojujemo proti — Nemcem. Težak je boj proti tukajšnjemu nemštvu, a še težji proti ljudem, ki hočejo svoje narodno izdajalsko početje prikriti s — hinavščino ter mečejo ljudstvu le pesek v oči. Boj smo pričeli in nadaljevali ga bomo do skrajnosti, ker smo uverjeni o upravičenosti tega boja, ki se bije za pošteno slovensko stvar in pravica je vedno tista, ki si pribori končno zmago. Našim nasprotnikom pa kličemo: Mi vstajamo in vas je strah!

znanih vršičev. V zelenem kotlu pred temno Jelovco pa se blesti liki smaragd, vkovan v krilo prirodino, — precejšnji del Bleškega jezera, ki povečuje krasoto cele okolice ter ji daje prijetno raznoličnost. Od Radovljiške ravnine, v kateri vidimo posejana vsa ta znana nam gorenjska sela, zasleduje naše oko tek Save tja doli proti Kranju in Ljubljani ter se ustavi ob ljubih znancih Sv. Joštu, Šmarjetni gori in Šmarni gori; pozdravlja nam vse te neštete, tolikokrat omenjene vrhove okoli Lubnika in Blegoša in krasne Polhograške dolomite, sliko, ki smo jo že toli in tolikokrat zrl z raznih vrhov, vendar pa vedno lepa in zanimiva. Onkraj Ljubljane in slavnega „morosta“ gleda k nam temni Krim s svojimi gozdnatimi sosedi; izza njih pa kaže svojo belo, aristokratsko glavo kralj Notranjske — impozantni Snežnik. V Trnovskem lesu in Hrušici, ki se vzdigujeta v nejasni daljavi na kraškem svetu Notranjskem, pa komaj lahko izpoznete znamenitejšje vrhove.

Dalje prih.

Dopisi.

Dovje. Veliko ogorčenje vlada tukaj za voljo sramotjenja Sokolov o priliki sokolske slavnosti na Jesenicah. Čudno pa se nam zdi, da more sploh slovenski list in naj si bode mišljenja kakršnegakoli tako sramotilno pisati o slovenskih Sokolih. Kako more sploh slovenski list kaj takega sprejeti? Dopisovalec omenjenega članka ni Slovenec, ni mogoče, da bi ga mati slovenska rodila, zakaj jednakega slučaja se ne dobi v nobeni narodnosti. Kaj si bodo torej naši največji sovražniki Nemci mislili, ako že sami slovenski listi pogubljajo svoje brate? Kaj pa je s Celjem? Ali ne vidiš, Slovenec, bodi si mišljenja kateregakoli, kako nemški listi molče, da prikrijejo pobalinske napade nemških barab v Celju proti Slovencem? Pri nas se pa dobi celo list, kateri lažnive, sramotilne dopise sprejema od izdajic. Vsa čast! Za dopisnika omenjenega članka pa ne najdemo primernega priimka. Kličemo samo: Sramota, da se nahaja med Slovenci taka kreatura!!! Ni vreden, da ga nosi slovenska zemlja!!! Izdajica!

Eden v imenu vseh.

Dovje. Pretekli teden sem bil v gostilni pri „Železniku“. Tukaj je bila tudi dovška učiteljica gospica Janša, katera me je prav nesramno napadla, očitajoč mi, da sem jaz njo in njenega prijatelja Hilleja dajal v časopise. Omenjena se je obnašala kakor besna, in ko sem jaz opomnil, da taka gospodična bi se pač smela drugače obnašati proti meni, zavpila je vsa iz sebe: „Kaj? kakšna gospodična sem jaz?“ — Kako Vas torej naj bi imenoval? „Frajla“ ali celo — „mamica“? Izjavim tem potom, da se nikdar jaz v dopise „Hille in Mara“ nisem mešal, akoravno bi imel gotovo že večkrat priložnost se o tem izraziti. Nasprotno moram priznati, da sem na vprašanje od več strani vedno od g. J. pohvalno govoril. To mi je torej v plačilo. Mislim sem proti omenjeni nastopiti tožno pot, pa upam, da to pomaga. Opomnim pa še gospico Maro, naj me ona prav lepo na miru pusti in zraven pomisli, da grešniki smo vsi.

Jakob Janša.

Mojstrana. Švabski kulturonec „Breitmunderle“ odlikuje se s svojo nemško surovostjo vedno bolj. Tako je na prijazni pozdrav nekega domačina odgovoril: „Servus, baraba“; drugemu zopet na pozdrav „Halt's Maul! Todtengrober!“ In tak človek hoče tedaj, da bi ga mi Slovenci spoštovali in mu dajali častne poklone? Mi spoštujemo vsakega, naj si bode narodnosti katerekoli, ako nas tudi isti spoštuje; da bi se mi od takih privandranih Švabov iz Rajha pustili žaliti, tega pa ne. Kranjec je ponižen, a kadar je mera polna, tudi temu zmanjka potrpljenja. Dreyfusa smo sicer že malo ukrotili in gotovo že sam obžaluje svoje grehe, storjene napram Slovencem, ali ta Munderl se ne poboljša, še vedno bruha svoj nemški srd proti vsem, kar slovensko diši — izjema prekajeni slovenski jezički . . . Sedaj se hvali, da bode „Straža“ „švicala“, da bodo faloti zaprti i. t. d. Mi smo pa radevedni, kdo da bo zaprt, ali Nemci ali Slovenci . . . Kaj pa, če bode Munderl pihal kašo? Mirno kri! Počakajmo!

Dovski Franc.

Dovje. Tukaj nameravajo ustanoviti „Slovensko bralno dzuštvo“. Posestnik g. Jakelj je že privolil v ta namen sobo, ka-

tero rad brezplačno odstopi. Upamo, da se govornica tudi uresniči v prid izobrazbe slovenskega naroda. Tukaj naj se pozabi vsako osebno nasprotje in deluje naj vsak k temu, da se čim preje uresniči. Na noge, slovenski možje! Dovje naj ostanejo in bodo slovenska trdnjava! Le pogumno naprej!

Novičar.

Kot dodatno k poročilu o sokolski slavnosti moramo poročati še nekaj stvari, ki smo jih morali zadnjič radi pomanjkanja prostora izpustiti. Predvsem moramo omeniti požrtvovalno sodelovanje pri veselici blag. gospa Schreyeve, Guštinove, Kumrove in Kopitarjeve ter gospic Minke Krašovičeve, Ivanke Ferjanove, Marice Kunstlove in Pepce Valjavčeve. Gospoda A. Trevn in J. Markež sta na lastne stroške postavila slavoloke, da so dobile Jesenice in Sava tem slavnostnejše lice. Brezplačno sta dala les za paviljone in drugo gg. Baloh in Legat. Vsi drugi, ki so drugače pripomogli k lepemu vsprejemu bratov Sokolov, naj imajo prijetno zavest, da so sodelovali pri velepomembni narodni slavnosti.

Deželni predsednik baron Hein je bil v torek 15. t. m. na Jesenicah. Nikakor pa ni treba misliti, da je prišel v zadevi našega perečega šolskega vprašanja, ali si morda ogledati slovenske Jesenice, ne, nemška ekscelencija je prišla na vizite k Lukmanu, zajutrkoval je v novi kantini, na obedu pa je bil na Javorniku pri Lukmanu. Ali je prišel reševati jeseniško nemštvo?

Okrajno glavarstvo v Radovljici je prepovedalo streljanje s topiči povodom sokolske slavnosti. Vzrok te prepovedi nam je neznan, a slavna vladna gospoda pri glavarstvu je morala že imeti svoj poseben vzrok. Za tukajšnje Nemce so morali imeti grozovit strah, ker je okrajni komisar, ko so došli Sokoli, ves dan strašil po Jesenicah. In skritih orožnikov je kar mrgolelo. Naša slavna oblastva so res vse časti vredna, ker so tako skrbni polna, kadar se boje za kožo — Nemcev.

Pongratz — mežnar. O priliki prihoda barona Heina, je bila maša v savski cerkvi. Po ukazu Lukmanovem se je moral tudi poznati pisar Pongratz vreči v črn frak ter opravljati službo policaja in mežnarja. Kakor razjarjen petelinček na gnoju, je korakal po cerkvi, suval in drezal ljudi ter jih podil iz cerkve, češ, danes je vstop dovoljen samo „velikim“ glavam. Zakaj ni Pongratz tudi sveč prižigal, ker to bi bilo za njega jako primerno delo? Ljudje bodo menda sedaj vendar enkrat uvideli, da tudi v cerkvi nismo vsi enaki in da mora revež stati pred durmi, kadar je gospoda v cerkvi. Kaj neki poreče k temu pobožni Janez Zabukovec!? Na Jesenicah se kuha počasi, a morda ni več daleč, da se skuhamo gorenjske — Ricmanje!

Zastave so šteli po Jesenicah preteklo nedeljo gospodje iz župnišča. Razen na hišah Jak. Ferjana in Jožefa Vovka so bile cele Jesenice, kjer je šel sprevod v zastavah. Zastav le ni bilo na takoimenovani Muravi, kjer bi bile itak brez pomena. Zabukovcu in Zabretu pa svetujemo, naj vendar enkrat priredita kako slavnost, da bosta pokazala, koliko zmoreta na Jesenicah in koliko samo-

stojnih od tovarne in farovške posojilnice neodvisnih ljudi se bo te slavnosti udeležilo. Mislimo, da bi zastave in ljudi lahko na prste sešteli!

„Slovenec“ očita Sokolu, da demoralizira mladino. Mi smo v člankih pod „Sodoma in Gomora“ z resničnimi dejstvi dokazali, kaj je počenjala mladina, ki se zbira pod ajmohtarsko zastavo in župnik Zabukovec se še do danes ni upal proti tem očitanjem nastopiti pravne poti, ker se boji, da bi ga mi pred svetom še bolj ne blamirali, ker imamo vse črno na belem, kar smo pisali. Hinavci, operite se najprvo svojega blata in se šele potem zaletujte v nas in naše delovanje!

Kdo plačuje organista, ki je sedaj brez vsakega dela, ker mu ni treba več opravljati službe pevovodje in tudi ne orgljati ob nedeljah. Zakaj se meče denar skozi okno? Ali ga plačuje Zabukovec iz svojega žepa, da lahko počenja s cerkvenim gospodarstvom, kakor se mu ljubi? Občina naj bi se za take stvari malo pobrigala!

Kaj so Ricmanje, nas je že vprašal marsikak Jeseničan. Ricmanje so mala vas na Primorskem blizu Trsta, kjer žive revni in priprosti ljudje. Tamkaj je živel duhovnik, v svojem delovanju popolnoma podoben našemu Zabukovcu in Zabretu. Ustavljal je cerkveno petje in zvonjenje ter sploh počenjal z ljudmi in cerkvenimi zadevami prav po Zabukovčevem načinu. Posledica vsega je bila, da so se ljudje naveličali takih komedij in je vsa občina z županom na čelu prestopila k slovanskemu, cerkvenemu obredu, t. j. pravoslavju, kjer se še danes prav zadovoljne počutijo.

Svobodomiselni samci bodejo v oči kapelana Zabreta, ker se vedno v „Slovenca“ vanje zaletuje. Zabret je bil včasih sam svobodomiseln in je kaj rad pogledal za lepim dekletom . . . Sploh pa naj bi taki pobožni ljudje, ki imajo v svoji sredi razne Pongratze, Čope in Torkarje, ki imajo cele kupe skrivnostnih dogodbic na svojem hrbtu, prav lepo molčali. Kaj ko bi mi enkrat te pobeljene grobove malo razkrili, bratci Pongratz, Zabret i. t. d.

Javna zahvala.

Telovadno društvo „Sokol“ na Jesenicah izreka tem potom svojo najiskrenejšo zahvalo vsem, ki so po svojih močeh pripomogli k sijajnemu vspuhu sokolske slavnosti dne 6. t. m. Vsem bratom Sokolom, članom pevskega društva „Merkur“, slav. ognjegasnim društvom z Jesenic in Koroške Bele, gg. županoma Klinarju in Potočniku ter slavnemu občinskemu odboru za gostoljubni pozdrav in vsprejem, g. višjemu poštarju Schreyu, ki je blagohotno prepustil Milanov log in požrtvovalno podpiral prireditve, gg. Legatu in Balohu, vsem rodoljubnim gospem in gospodičnam, ki so prodajale po paviljonih in pri veselici, gg. Trevnu in Markežu za krasna slavoloka, vsem onim, ki so z denarnimi doneski ali dobitki pripomogli, da so se pokrili stroški, ki jih je imelo društvo.

Na Jesenicah, dne 17. avg. 1905.

Telovadno društvo „Sokol“.

Za odbor:

L. Humer s. r.,
tč. starosta.

Fran Bokal s. r.,
tč. tajnik.

Slavnim šolskim vodstvom

se priporoča tiskarna Iv. Pr. Lampret v Kranju, zlasti ob začetku šolskega leta. Izšel bo v tej tiskarni jako pripraven

„Učiteljski koledar“

ki obsega tudi imenik šol in učiteljstva, štalež in zapisnik. Istotam se dobe tudi po najnižjih cenah vse šolske tiskovine.

Na prodaj je

m lin

s 4 tečaji na Bledu.

Pojasnila daje Franc Cvek v Kamniku

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29—17

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16—32

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6—35

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-15

tvrdke H. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših izkušnjah higienije sestavljena in večkrat odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevenu ter gospoj Jerici Morič.

Izdovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-34

Pivovarna
G. Auer-jevih dedičev
v Ljubljani

Wolfove ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborna marčno in na bavorski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloga: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Jv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jeseniške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmr-
tnice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

**Vsakovrstna tiskarska
dela**

v vsakem obsegu po količor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani
„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
c. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.